

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

5. ÅRGANG

NUMMER 6.

15. MARS 1933

Misjonen i Afrika og Mansjuria

AFRIKA

Sangomane 17. januar 33.

Kjære «Misjons-Rosten»!

Guds fred!

Til likesom regnet og sneen faller ned fra himmelen og ikke vender dit tilbake, men vanner jorden og bringer den til å bære og spire og gir sødemannen sød og den setende brød, således skal mitt ord være som går ut av min munn det skal ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre hvad jeg behager og lykkelig utføre hvad jeg sender det til. Es. 55, 10. 11.

Halleluja, Pris skje Gud!

Hjertelig takk for besok. Det er alltid en kjær opmuntring for oss når «Misjons-Rosten» kommer og bringer bud til oss om seier for Herrens sak på de forskjellige arbeidsmarkter. All ære til Jesus for hvad han utretter gjennom sine vidner i disse siste tider. Det er i sannhet nåde over nåde.

Jeg er glad ved å kunne fortelle eder om fremgang i arbeidet også her på Songomane i det siste svunne år. Flere sjeler har stått op og valgt Jesus, og en hel flokk som har vært troende i flere år, har latt sig begrave med Kristus ved dåpen til døden. Priset være Jesus!

Siste søndag før jul hadde vi stormøter her på misjonsstasjonen, det begynte lørdag aften og sluttet mandag morgen.

Mange av misjonærene fra «Den Skandinaviske Alliansemisjon» gledet oss med sitt besok. Det er alltid så kjært og en stor opmuntring å møtes herute, da vi i månedsvis arbeider blandt de indfødte hver på vår plass og ikke får anledning å se hverandre.

Her var en masse innfødte samlet med oss både troende og hedninger. Til stormøtene kommer også alle de indfødte evangelister og en hel del troende fra Edwalini og Ekutuleni misjonsstasjoner og utstasjoner, så det blir litt i likhet med et stevne hjemme.

Gud ga oss et meget velsignet møte fra først til sist, hvilket vi hadde bedt inderlig til Gud om i lang tid i forveien. Allerede på lørdag var det kommet mange indfødte, og på bønnemøtet om aftenen var det lille møtehuset stappende fullt, og velsignet var det å få være med. Tidlig søndag morgen var det bønnemøte igjen, og misjonær br. Tveitan hadde klassemøte for dem som skulde døpes.

Vi har i de siste 2 år virket blandt en liten flokk indfødte i Transvål, som ligger like inn til Swaziland, så vi har likesom fått en liten utstasjon der. Vi har ikke ordentlig møtehus der, men vi har møtene i en litt stor hytte som

Brev fra Margit Haraldsen og Martin Kvamme

en av de indfødte der har bygget. Det er langt her fra Songomane, vi rider derbort hver 3dje søndag og har møte, og de er alltid så glade og taknemlige når vi kommer. De samles ellers alene hver søndag til møter. Det er ikke så få troende derborte, og mange kom til stormøtet og 7 stykker av dem vilde bli døpt. Det var 3 unge, kjekke menn som alle har troende hustruer, og så var det 4 yngre kvinner. 2 så var det en ung broder herfra. Så var det 4 yngre kvinner, og så var det 3 piker, så de var ialt 13 sjeler. De bekjente sin tro på Jesus, fortalte at de hadde oplevet frelsen og ønsket å bli døpt. En stor flokk av oss drog da avsted syngende til floden hvor br. Tveitan dopte dem i Faderens, Sønnens og den Hellig Andes navn.

En herlig velsignet stund. Dette var en særlig stor opmuntring for oss søstre her på stedet å få nåde å se så mange av våre kjære sorte venner ta dette skritt. Må Gud i sin nåde få bevare og velsigne dem alle og gjøre dem til

lys blandt sitt eget folk enhver enkelt av dem. Vær snill å be med oss om dette, kjære venner!

Jesus formår! Halleluja!

Så hadde vi brodsbrytelse hvor mange deltok, også de som nylig var døpt, og det var velsignet å se dem blandt oss, alle alvorlige og flere med tårefulle øine. Ja, min inderlige bønn for dem var: «Gud velsign dem, Gud bevar dem!» og jeg er forvisset om at han vil gjøre det. Så var det barnevelsning hvor 4 søte små ble frembåret og nedbedt Herrens velsignelse over, også en velsignet stund.

Så var det friluftsmøte hvor en masse folk var samlet med oss, de satt tett rundt omkring på bakken, og jeg tror sikkert at det vilde interessert dere å sette den brokete forsamling vi hadde.

Br. Tveitan talte varmt og fengslende om Jesus, som i sin nåde besøkte sitt folk med frelse og forløsning, og at han også idag besøker oss og ønsker å få plass

i våre hjerter. Folket lyttet oppmerksomt til. Deretter gikk vidnesbyrdene slag i slag både av misjonærene og de indfødte, og dere kan tro at vi slapp å vente på hverandre. Gud velsignet stortlig.

2 unge kvinner stod op og valgte å tro på Jesus. Deretter blev alle de indfødte bespist med kjøtt og maisgrøt, og det er festmåltider for dem.

Om aftenen hadde vi vidnemøte, og mange var det som priste Jesus for frelsen. Så mandag morgen var det siste møte, og så drog hver hjem til sitt, glade og taknemlige for det velsignede møte Herren hadde gitt oss. Gud er trofast!

Han gir mer enn vi forstår å be ham om. Ja, kjære søsken, la oss gjøre det gode og ikke bli trett, ti vi skal alle hoste i sin tid, såfremt vi ikke går trett. Det forgangne år har på mange måter vært prøvsomt. Malariafeber har rast meget blandt de indfødte og en masse av dem døde.

Vi fikk også sterk pakjennning av influensa, men Herren sparte oss fra feberen, lovet være hans navn!

Kursen og de vanskelige tider har gjort at det har vært meget trangt på det økonomiske område; men Herren har dog hjulpet igjennem. Arbeidet for Herren kunde ha meget større fremgang iblandt oss om vi bare hadde mere midler. Det er ikke meget vi kan få utrettet her ute uten penge.

Således trenger vi nu å sende en indfødt lærerinne til den utstasjon som jeg nevnte om. Det er bare et par av de troende som kan lese, men alle vil gjerne lære å lese og de har gjentagne ganger bedt oss sende dem en lærerinne, så nu må vi gjøre dette i tro til Gud. Det er jo så nødvendig for dem å få undervisning. De indfødte skal forsøke å selv skaffe sig skolemateriale, men så må vi betale lærerinnen, da det ikke kan klare å lønne henne. Be om at Herren må sende hjelp. Vi lenges efter og ber inderlig til Gud om at han i sin store nåde må sende oss en dyp gjennomgripende veksel så mange sjeler må reddes fra en evig undergang.

Kjære misjonsvenner, vær med oss i bønn at så må skje. Må dette bli et år med rik innhostning av dyrekjøpte sjeler.

Ønsker alle «Misjons-Rosten» lesere et av Herren rikt velsignet godt nytt år. Takk for forbonn i det år som har gått. Herren hører og svarer.

Søstre Nesfossen og Kvalvågenes hilser så meget.

Hjertelig hilsen eders i Jesus forbundne søster

Margit Haraldsen,
Songomane M. S.
P. O. Goedgemin Swaziland
via Piet Retief
South Afrika.

MANSJURIA

Mukden, Manchuria,
2. januar 1933.

Kjære misjonsvenner!

Vi gleder oss atter å kunne nå eder med en hilsen fra denne misjonsfelt. Vi har meget å takke Herren for som har holdt sin trofast hånd over oss gjennom det stormfulle 1932. Tross alle anstrengelser og vanskeligheter så kan vi si at det var et av våre beste år i Herrens tjeneste og vi har stor grunn for megen takksigelse.

Siste høst da urolighetene her var som på sitt høidepunkt, la Gud på våre hjerter å kjøpe et stort telt for spesielle evangeliske møter. Menneskelig sett så var det den mest ugunstige tid å starte den slags virksomhet; men Gud visste bedre og det er alltid

G. Iversen.

Forts. 4. side.

Vår troskap

Forovrig kreves det av husholdere, at de må finnes tro. 1. kor. 3, 4.

Det er ikke noe som blir satt slik pris på som at den man har med å gjøre er å stole på. Med andre ord: er trofast. Hvis det er en plass ledig og den blir avvertet i avisene ser man ofte, at vedk. må være tro og pålitelig. Slik er det i alle forhold hvor vi er avhengig av noen. Vi ønsker at de skal være pålitelige og trofaste. Det er no som absolutt kreves av en husholder, at han er tro i sin stilling.

På det åndelige område er det ofte vi blir skuffet over våre venner. De er ikke så trofaste som vi ønsket. Vi blir kanskje skuffet den ene gang efter den andre og verst blir skuffelsen, når vi har stolt på vedkommende og holdt ham eller henne for absolutt pålitelige. Vår dom kan da bli både hård og ubarmhjertig. De skuffet oss så dypt. Vi ventet så meget av dem og så gikk det slik. Ja, slik tenker vi.

Men vender vi spørsmålet til oss selv, hvordan vil da svaret bli? Er vi tro der hvor Gud har satt oss? Første verset i samme kap. (1. kor. 4) lyder slik: «Såledesakte man oss som Kristi tjener og husholdere over Guds hemmeligheter.» Det var apostolens gjerning her på jorden. Han var tjener og husholder over de

hemmeligheter Gud hadde åpenbart for ham og pålagt ham å bringe frem til menneskene. Paulus var sig bevisst sitt ansvar og ønsket å være tro i sin gjerning.

Vi er allesammen husholdere og tjenerne den tid vi lever på jorden. En har fått 10 pund, en annen 5 og andre mindre. Alle har vi dog fått noe og Gud skal engang lønne eller dømme oss. Hvert ord vi sådde får sin dom eller ros. Hver gjerning blir veiet og blir rettferdig prøvet. «Om ens verk, som han bygget, står sig, da skal han få lønn; om ens verk brenner op, da skal han ta pe den; men selv skal han bli frelst, dog således som gjennom ild.» (1. kor. 3, 14, 15).

Jeg tror for min del, at vi blir overrasket når den tid kommer, at lønnen skal utdeles. Da skal ikke engang et beger kaldt vann miste sin lønn, når det er gitt i Jesu navn. Derimot vil nok meget — både hos oss selv og andre — vise sig å være brennbar. Det er stor nåde fra Gud når vårt verk prøves her i livet og vi opdager vår egen udyktighet i alle stykker. Da lærer vi å forstå nemmeligheten med å gi Gud anledning til å virke både å ville og utrette i oss. Troskapen skal få sin belønning til slutt. Mange som er upåaktet idag — deres gjerning synes så ubetydelig, skal da få sin belønning for at de var tro i

det små. De skal settes over mere.

Det står i Guds ord at i de siste dage skal menneskene være upålitelige. 2. Tim. 3, 3. Aldri i historien har det vel vært mere upålitelighet enn i våre dager. Det herer jo til «dagens orden» at underslag og bedrageriaffærer refereres i dagsavisene og mange, mange tilfeller kommer aldri frem for offentligheten. Det er et «tidens tegn» blandt alle de andre.

Dessverre er dette også kommet inn blandt Guds folk. Ansvarsbevisstheten blir borte. Det er ikke så nøie med hvad som loves. Man kan ikke stole på at et løfte holdes o.s.v. Ifølge Guds ord er det det som gjør de siste tider så vanskelige. Dette at de ting som står opregnet i 2. Tim. 3, 1—5 og flere steder får makt over Guds folk.

Må Gud hjelpe oss alle å være våkne over disse ting, så vi er tro husholdere. Nøden blandt menneskene vokser, Fattigdom og arbeidsledighet setter sitt preg på alle ting. Allikevel er det mange av Guds folk som er grepet av pengekjærhet, ens ånd og andre lever i overflod og luksus. Stort sett er tiden akkurat slik som bibelen viser oss at den siste tid skal være.

Våk derfor! De som var rede gikk inn til bryllupet og døren blev lukket.

G. Iversen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Et misjonsarbeid

Våre kommisjonærer

I almindelighet vil begrepet «misjon» lede tanken hen på misjonærene og deres arbeid, men vi vet jo at dette ord dekker alt som vedrører Guds sak enten det skjer hjemme eller ute.

Misjonens oppgaver kan i menneskelige sine deles op i større og mindre arbeider, av stor eller liten verdi. Men ikke så i Herrens øine! For Guds åsyn har all gjerning i Herrens vingård like stor verdi, idet gjerningen er lagt tilrette av ham, for at vi skal vandre i den. Oppgavens verd er imidlertid beroende av vår trofasthet.

Det gledet oss meget å motta nedenstående oppmuntrende hilsen fra en av våre kommisjonærer. Den viser det rette syn:

«Kjære venner i Herren!
Er nu ferdig med salget av «M.R.» for denne gang og det har gått bare bra. Jeg synes det er godt at folk begynner å interessere sig for å lese noe som er godt. Det er nok av andre ting som leses. Jeg har et riktig misjonsarbeid i dette. Det er mange som ikke forstår sig på slikt. De synes ikke dette er noe; men jeg synes dette er et stort arbeid. Jeg vet at Herren skal velsigne alt arbeid som gjøres for hans sak — både hjemme og ute blandt de formerkede i hedningelandene.
Det ser ut som tiden nærmer sig da Jesus kommer igjen. Da vil han si til de som var tro imot ham: «Vel gjort.» Ære til Guds Lam.

Hilsen med Salm. 44.
«Jeg har et riktig misjonsarbeid i dette,» sier vår kommisjonær. Og det er så.

Det vilde jo være liten hjelp for misjonærene å skrive, om det ikke var noen til å ordne med de forskjellige misjonsblade. For oss i «Røsten» er det av største betydning å ha kommisjonærene. Det er disse som i siste instans formidler misjonærenes brever og knytter båndet sammen mellom arbeiderne ute og hjemme. Dette er i sannhet et velsignelsesrikt arbeid i vingården, når man bare får øinene opplatt for dette.

På den annen side er dette arbeid ingen lunde misundelsesverdige. Det setter store krav; det er et moisommelig og strevsomt virke og vi er forvisset om at det kun er kjærligheten til og ønsket om Herrens rikssaks fremme som er drivkraften i kommisjonærens virke. Men det er lønn for arbeidet, la derfor ikke hendene syn-

ke. Herren vil gi kraft og styrke i gjerningen.
Hjertelig broderhilsen fra eders medarbeider i Herren.

Arne J. Larsen.

En liten kjærlighets-gave

vilde ganske sikkert være velkommen for vennene på Solumstranden nu. Det var ikke så svært lenge siden vi inntok i M.-R. et lite opprop om hjelp til bygging av forsamlingslokale. Men allerede nu kan vi med glede konstatere at huset er reist og tatt i bruk av de frie venner på stedet.

Det så ikke særlig lyst ut for vennene til å begynne med, men med forenede krefter gikk de i tro til Gud igang med verket. Og nu står altså lokalet «Klippen» ferdig. Et herlig vidnesbyrd om Guds trofasthet, og også et vakker vidnesbyrd om den lille flokks store offervillighet og kjærlighet til arbeidet.

Det er ingen liketil sak å reise et såvidt stort lokale som dette i de økonomiske vanskelige tider som nu råder. Lokalet rummer ca. 400 mennesker. Men for Herren er intet umulig, når bare redskapene stiller sig villig. — Som man vil se annet sted i bladet blev innvielsen av lokalet «Klippen», Solumstranden, foretatt søndag 12. februar.

Av br. David Eriksens reddegjørelse fremgår det at arbeidet begynte med en sum av 28 kroner, hvilket jo ikke var stort å rutte med. På trods av dette er gjelden bragt ned til et lavmål av 6400 kroner. — Denne sum er imidlertid mange penger for en liten flokk, og skulde du være av dem som har det litt rummelig med midler vilde en liten (eller stor) gave ikke forsmaes. Dette at vennene på Solumstranden med små midler har kunnet ta dette kjempelett, burde oppmuntre til at de blir bistått med en håndrekning i sin gjerning for Herrens sak.

Vi vil med glede motta og kvittere for beløpene i M.-R. — Vær med og hjelp vennene og du vil selv hoste velsignelse derav.

Den gode hyrde.

Jesus sier: «Jeg er den gode hyrde. Jeg setter mitt liv til for fårene, og mine får høyr min røst og de følger mig.» Det er dyrebart å høre Jesu røst. Han er full av nåde og sannhet. Halle-luja!

«Fred etterlater jeg eder. Min fred gi jeg eder. Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke.»

Jesus var viss på at hans sendemann skulde klarlegge alt for hans får, her under reisen.

«Han skal ta av mitt og de tilkommende ting skal han forkynne eder.» Pris skje Gud!

Broderlig

C. O. Blegeberg

Tysk misjon.

Ifølge siste statistikk er der 27 evangeliske misjonsselskaper i Tyskland med 1620 misjonærer og 10,500 innfødte medarbeidere. De hedningekristne tall var vel 1,142,000. I misjonens skoler gikk ca. 240,000 elever.

Hilsen fra Peping

Kjære misjonsvenner!
Herren skal stride for eder, og I skal være stille.

Med disse ord vil jeg ønske alle vennene et godt nytt år, det ser jo alt annet ut til at det kan bli et godt år når en ser rundt i verden idag, men for oss som er i Herrens hånd, så er det alltid godt og snart lyder basunen. O herlige dag!

Vi har en herlig tid i Kina nu, syndere frelses, og de troende blir oppløst, men vi hører om veksel i Norge og rundt om, så sikkerlig må noe forestå. Vi har vært en liten tur ute og reist sist i vi skrev St. Marie Martinsen, en søster fra Vestlandet, har åpnet arbeide på br. og str. Stokans gamle plass. Vi var med ved innvielsen, og tror Gud skal gjøre store ting der, flere har overgitt sig til Gud allerede. Vi har nu moter hver kveld her hos oss og flere og flere kommer til møtene. Vi er nu en liten flokk her som priser Jesus, og vår bønn er at flokken må øke. Har bedt til Gud med mange, men det er ikke dermed sagt de er frelses, nei, mange ser man ikke mere, men pris skje Gud, sæden faller i god jord også, og de kommer og blir

hos Herren. Fikk nettopp brev fra en nyfrelst at han hadde ikke kunnet komme men han vil følge Herren og ber om og få vite hvad tid møtene er.

Den 17. desember hadde vi fest for våre kjære fanger på fengselet, de fikk hver sin lille pakke, et lite håndklæde til 10 øre, litt sukkeltoei og notter, såpestykke fikk vi ikke råd til i år, men fangene vidnet og priste Jesus og var så strålende. En av fangene er nu kommet ut og hun kommer hver søndag med sin bibel og sangbok og vidner og synger og er så lykkelig. Ja kjære venner vær med og bed for oss. Det ser ut som krigen med Japan igjen blusser op og mange er engstelige at det også kommer hit. Ja Gud vet. Matvarene har begynt å stige, isser mel, men synes ikke det er så nødvendig å kjøpe op for hvem kan sove og spise under en beleiring og bombardement. Ja, her er alltid noe krig og pest, men kjenner det er trygt å hvile i Gud.

Ja, lev vel og bed og vær ved oss i arbeidet, snart kommer kroningsdagen.

Tusen hilsener. Eders i Jesus
Signe Pedersen.
Inga Johnsen.

Fra innvielsesfesten i „Klippen“ Solumstranden

Søndag den 12. februar klokken 4 var festen bestemt. Br. Borge leste fra Esaias 55, 8—11 og ønsket alle velkommen. Forsamlingen reiste sig og nedbad Guds velsignelse.

Br. Wennesland leste fra Hag-gai 2, 9 og talte om det siste husets herlighet skal vorde større enn det første og på dette sted vil jeg gi fred, sier Herren Hærskarenes Gud. Etter lovpripping fra den store forsamling, og de mange venner med instrumenter, fortatte br. Julius Johansen med beretningen fra Esekiel om templet som blev fylt med Herrens herlighet og prestene kunde ikke fortsette.

Broderen oppmuntret alle til å innta sin tjenestegjerning i menigheten efter som enhver hadde fått sin nådegave. Et deilig budskap kom frem i tunger og tyning, det gikk frem i øen retnig at vi skulde stille oss frem da Herren hadde bruk for oss, og han selv vilde dyktiggjøre den enkelte til bruk for sig, idet vi forlot oss på ham og søkte ham av hele vårt hjerte o.s.v.

Efter et deilig måltid for vårt legeme, sang søster Lissi Tollefsen fra Solbergelven en sang, forfattet av henne selv i anledningen av innvielsen.

Br. David Eriksen ga oss en reddegjørelse om hvordan huset var blitt bygget — at det var Herrens gjerning og at han hadde ågt alle ting tilrette. Vennene begynte å bygge med ca. 28 kroner. Gjelden nu var ca. 6400 kroner. Vi måtte erkjenne som Moses sa: Klippen, fullkommen er hans gjerning. 5. Mos. 32, 4. Dette skriftsted hadde vennene selv valgt og hengt opp i storsalen. Murmester Nilsen, Drammen, hadde stått vennene behjelpelig med tegning av huset o.s.v. Det var

troestyrkende å høre broderen fortelle hvordan vennene hadde bedt til Gud om vinduer, dører, ovner, inventar og materialer o.s.v. og erfart Guds trofasthet. Brodrene, søstrene og søndags-skolebarna hadde vært med og hjulpet til, i hvad de kunde samt ofret hvad de evnet. Fra vennene utenfor var mottatt ca. 30 kroner til huset. Gud er rik på velsignelse, og han kjenner dem som tar s'n tilflukt til ham. Gud har i sannhet velsignet vennene med et stort og vakker hus, mege pent beliggende og særlig skikket til stovner. Lokalet rummer ca. 400 med lillesalen, det er også en leilighet i 2nen etasje.

Br. David takket alle dem som hadde hjulpet til med huset.

Br. Nilsen, Drammen, benyttet også anledningen og sa blandt annet: Da br. David reiste fra Drammen og hit ut til Solumstranden, så mente flere av oss at det ikke var riktig, da vi trodde han hadde sin gjerning iblandt oss i søndagsskolen i Knoffs gate, men nu ser vi hvad Gud har brukt ham til herute på dette sted.

Br. E. Thoresen talte litt om offeret som nu skulde tas op og ønsket at alle kunde gjøre sitt til at det som kom inn i offeret idag kunde resultere i at vennene kunde bli gjeldfrie fra idag av.

Offeret var ca. 128 kroner.

Br. fortsatte efter at offeret var tatt op og delte ut de himmel-ske rikdommer til berikelse for vår ånd. Festen fortsatte og dyrebare sannheter blev frembåret av br. Olaf Gudbrandsen, som selv hadde vært med og hjulpet til med arbeide av huset. Søstrene Dorteia Klem og Demanda Eilertsen avla sine trossfr.ske vidnesbyrd og flere andre.
Festen sluttet ved 10 tiden med

takk til Gud som vil styrke og bevare sine på et hvert sted inn til Herren kommer. Vil samtidig be vennene på et hvert sted som Herren har minnet om å sende en offergave, send den snarest mulig, til der skrevet betal. Herren dinere løfter.

Det var oppmuntrende å se den store vennflokk som kom fra Oslo, Eidsvoll, Drammen, Sande, Skoger, Svelvik, Hurum, Høggedal, Lierstranden og Solbergelven o. s. v. Herrens fred over dem alle.

En broder.

Bønnens makt.

På bergoen Davos lå en ung mann alvorlig syk på et sanatorium. Lægen hadde sagt at det rimeligvis vilde bli doden innen neste morgen. Bevissheten hadde allerede forlatt ham. Men plutselig var det som om han innhylledes i en mild og livgivende luftning som kjølet hans brennende panne. Han våknet som av en halvslummer og blev sig atter en del av sine smerter bevisst, men med en følelse av at de holdt på å slippe sitt tak i hans legeme. Ny livskraft vendte tilbake til ham, og en følelse av ubeskrivelig fred grep ham så han glemte alt i og utenfor sig og var som bortrykket til en annen verden.

Da lægen kom neste morgen, blev han meget forundret over den forandring som var foregått. Men enda mere full av undren blev den unge mann selv da man bragte ham et brev hvori han leste følgende:

«Vi har bedt den Guds mann pastor Zeller i Männedorf om forbonn for d'g. og iaften kl. 5 var hele menigheten samlet og bad inderlig for dig.»

Denne time hadde bragt ham tilbake til livet. Skjønt han var dødens bytte, og den hadde også vunnet ham for en barnlig og uforbeholden hengivelse til s'n Frelser.

KORTKLIPPET HÅR

I en svensk avis skrives følgende om det kortklippede hår:

For noen år siden berettedes at man hadde foretatt undersøkelser om hvorfra denne mote stammet. Resultatet skulde være at soldatene ved frontene under verdenskrigen klypte de losaktige kvinner for at de ikke skulde forulempe de gifte kvinner som fantes der. Dette hortos nok så utrolig. Da spørsmålet en gang var fremme ved en ungdomskonferanse sa en ung kvinne: «Jeg har alltid hatt en følelse av at det har noen forbindeelse med losaktighet.» Denne hennes følelse var også rett, og burde være nok til å hindre en kristen kvinne i å klippe håret. Det kortklippede håret er rett og slett «skjøketegnet».

I Paulus første brev til Korintierne, det 11. kap. tales det om dette. Hvad er da grunnen til Paulus innstilling mot det klypte hår? Forskningen har kastet lys over dette. De orientalske kvinner på denne tid, som solgte sitt kjød til utukt, var, mer enn i våre dager, beraktet som uærbare kvinner. Disse usedelige kvinner var pålagt å bære kortklippet hår, og annonserte på denne måte sin stilling — skjoker. —
Hvordan det enn forholder sig

med dette, er til ettertanke under enhver stendighetshår. Og med kortklippede og ønsket helen, må de gelig betingende den lar sitt t. SA langt d. Ved utgratid, er det h hengav sig t år siden i av hår avklippe klart, at troger denne m

SPRED

Hilsen fra Kjøere brud. Gud fikk vår Herres som har los blod. Pris skje. Det er und honom i da. Vill hern från vännne broder Bys har haft en Gud har vä Pris skje h Göteborg

Hilsen fra — Kan Nasaret? Ja pris faret at de fra Nasare kom med som vilde uten peng og melk. og forakt ham og s hans hode. Men tross slik kjær sig spikre min synd vi idag k detets regn Ja pris på tronen Gud vi h dighet n det lign og kjær Hilsen eders i J

Misjonere For t jodemis skjefteig 150 sta arbeide israelit ikke m forkynn som p I verd folge r skoleu ro. Kontin og Da er k halvår

med dette, er det ihvertfall egnet til eftertanke, og det burde ligge under enhver ærbar kvinnes anstendighetsfølelse å klippe sitt hår. Og med hensyn til de kvinner med kortklippet hår som blir frelste og ønsker optagelse i menighet, må det være en uomgjengelig betingelse at de for fremtiden lar sitt hår vokse.

Så langt det svenske blad. Ved utgravninger i den senere tid, er det konstateret, at de som hengav sig til utukt for tusen av år siden i avgudssemlene fikk sitt hår avklippet. Det er vel ganske klart, at troende kvinner ikke følger denne mote.

G. I.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Göteborg.

Kjære brøder i Herren. Guds frid ock välsignelse i vår Herres Jesu Kristi namn, som har løst oss å Gud med sitt blod. Pris ske hans heliga namn! Det er underbart att få tillhöra honom i dag av blott nåd.

Vill hermed sända en hälsning från vännerna i Göteborg samt bröder Bysven från Norge. Vi har haft en härlig tid tillsammans. Gud har välsignat oss underbart. Pris skje hans namn!
Göteborg 28—2—33.

Broderligen
J. O. Ström.

Hilsen fra Holmsbu.

— Kan det komme noe godt fra Nasaret? spurte man fordom.

Ja priset være Gud vi har erfaret at det er kommet noe godt fra Nasaret. Det var ham som kom med et godt budskap, at alle som vilde kunde komme og kjøpe uten penger og uten betaling vin og melk. Denne Jesus var hånet og foraktet av verden, de løi på ham og satte en tornekrone på hans hode, ja de var grusomme. Men tross alt dette så hadde han slik kjærlighet til oss at han lot sig spikre op på korsfor din og min synd. Og virkningen blev at vi idag kan tro oss frelst på blodets regning.

Ja priset være ham som sitter på tronen idag. Det er en trofast Gud vi har, som har hatt tålmodighet med et syndig folk, men det ligner Jesus å være tålmodig og kjærlig med oss.

Hilsen til alle Guds venner fra eders i Jesus forlikte

Laurensia.

Misjoneren b'andt jødene.

For tiden er der henimot 120 jødemisjonærskaper. Disse beskjefteger ca. 800 arbeidere på 150 stasjoner. Resultatet av dette arbeide er betydelig. Tusener av israelittere er blitt omvendt, og ikke mindre enn 750 jødekristne forkynder nu det glade budskap som prester eller evangelister.

I verdens søndagsskoler

er der for tiden 35,309,318 ifølge rapport ved verdenssøndags skoleunions årsmøte i Rio Janeiro.

Kontingenten til Sver'ge og Danmark

er kr. 4,50 pr. år og kr. 2,50 pr. halvår. Til utlandet ellers kr. 6,00.

Nord-Norge for Kristus

Svelvik 22. febr. 33.

Atter må jeg be om noen linjer i vårt kjære misjonsblad. Kanhende det vil interessere flere å høre at misjonen er nu i full gang. Gud har åpnet hjerter, og lagt interesse for saken, både til å be og yde. Underlig å se Gud går foran sitt folk, baner og rydder vei. Halleluja!

Muligens det er dem som ønsket og dele lodd med oss og er hindret fra og samles til misjon. Da vil vi med glede motta gaver og med bønn til Gud få strekke oss så langt som Herren åpner for å være med og glede og oppmuntre våre kjære søsken som er virksomme i det høie nord.

Vil fortelle noe som rørte mig, da vi for 2 år siden i Nordland var samlet til møte og under barnemøte grep Gud 2 unge piker i 14—16 årsalderen. De ropte: Gud send oss noen vidner der vil forkynde evangeliet. Jesus du har ikke glemt oss. Jo vår Gud vil drive arbeidere ut. Venner, Guds

folk, be Herren få frelse oss fra forfengelighet.

Må han få bruke oss selv, vårt hjem, våre midler, vårt alt. O, at han må finne oss som tro husholdere. Jesus kommer snart.

Hjertelig hilsen til venner her hjemme og ute.

Harva Volden,
Svelvik.

Det er gledelig å se hvordan interessen for Nord-Norge våkner, og enn mer velisgnet å se ord omsatt i handling. Er det kanskje flere som har satt sig fore i sitt hjerte å gjøre noe for våre frender der nord? Nøi ikke med å sette arbeidet igang, men gjør det straks.

Vi er takknemlig for å få små rapporter fra vennene i den anledning. Disse kan være av betydning og virke inspirerende, samtidig som det vil virke styrkende å se at man løfter i flokk.

A. J. L.

Hvad et menneske sår

Til «Misjons-Rosten» lesere!
Far ikke vill! Gud lar sig ikke spotte, ti hvad et menneske sår, det skal han høste.
Galaterne 6, 7.

Dette er en alvorlig formanining til oss idag kjære lesere. Ti den som sår i kjødet skal høste fordervelse av kjødet, men derimot den som sår i Anden skal høste evig liv av Anden. Her ser vi det er to forskjellige måter å så på, nemlig i kjødet og i Anden. Derfor la oss se til at vi ikke sår i kjødet, men i Anden. Så la oss da gjøre det gode og ikke bli trette. Ti det står, vi skal høste i sin tid, så fremt vi ikke går trett. La oss derfor, mens vi har leilighet, gjøre det gode mot alle, men mest imot troens egne folk. Det er just disse få ord: «Mens vi har leilighet», som i de siste dage har talt så levende til mig. I denne forbindelse har der stått en lignelse for mig som Jesus nevner i Luk. ev. 16, 19—28 om den rike mann og Lasarus. Når vi leser denne beretning vil vi finne at disse to personer høstet på hver sin måte. Den ene høstet et liv i evig pine, mens den andre høstet et liv i evig glede. Det står om den rike mann-at han hadde fullt op av jordisk gods, så han levde hver dag, timelig set, i herlighet og glede. Tenkte naturligvis bare på dette jordiske liv og ikke en tanke på det evige. Og ved denne velstående manns port står det, lå en fattig og såret mann, ti det står han var full av sår som endog hunde kom og slikket. Denne manns navn var Lasarus. Han lå daglig ved den rike manns port; så den rike mann hadde her hver dag fin anledning til å hjelpe denne stakkels mann i hans skrepelige forfatning. Men det var dessverre det han ikke gjorde. Ti det står, den fattige mann døde. Og han blev av engle båret bort i Abrahams skjod. Nu hadde ikke den rike mann lenger leilighet om han aldri så gjerne vilde, til å forbarme sig over den fattige Lasarus. Ti nu var han tatt bort fra jorden. Den rike mann hadde

altså hatt sin fine anledning til og forbarme sig over Lasarus, men dessverre ikke benyttet sin leilighet. — Så kommer pludselig døden og henter denne mann. Men du da han oplater sine øine i dødsriket er han i en fryktelig pine; mens han ser den fattige mann Lasarus, som daglig lå ved hans port full av sår, ligge i Abrahams skjod langt borte. Altså, han kjente ham igjen, og da kan jeg tenke mig han kommer ihu at han en dag hadde anledning til å hjelpe ham, men jeg gjorde det ikke. Da roper han og sier: «Fader Abraham, forbarm dg over mig. Send mig Lasarus for at han kan dyppe det ytterste av sin finger i vann og svalde min tunge, ti jeg pines storlig i denne lue». Han hadde i sitt liv på jorden så d d ubarmhjertighet og nu hoster han hvad han i sitt liv sådde. Da får han av Abraham det alvorlige svar: «Sønn, kom ihu, at du fikk det gode i din levetid og Lasarus likeså det onde; men nu trostes han her og du pines. Og dessuten er der et stort svelg mellom oss og eder, for at de som vil gå herfra og over til eder ikke skal kunne det, og forat heller ikke de på den andre side skal fare derfra og over til oss.» Altså det var nu en umulighet for Abraham å få sendt Lasarus over til ham. Så her ser vi den rike mann som sløst bort sin leilighet til å gjøre det gode. Han så d d i kjødet og høstet også fordervelse av kjødet. Ti han høstet et evig liv i pine. Derimot den fattige Lasarus han led tålmodig i sitt liv på jorden, han sådde i Anden og fikk også høste evig liv av Anden. Ti det står han høstet evig liv i glede. — Derfor kjære lesere, la oss mens vi har leilighet gjøre det gode mot alle, mest imot troens egne folk. Ti da skal vi så sant vi ikke går trette, i sin tid høste evig liv av Anden. Derfor la oss se til at vi ikke sår i kjødet, ti da skal vi høste fordervelse av kjødet. — Ti hvad et menneske sår; det skal en høste, der-

I TIDER SOM DISSE

er det en glede å kunne meddele at barnebladet

Barnerøsten

i året 1933 (20. februar) har mottatt bestillinger på

567 nye abonnenter!

Foruten disse nye abonnenter har «Barnerøsten» fra 1. mars overtatt barnebladet «Tusenfyrd» som i over 17 år er utkommet i Sk.en. Disse to blade blir fra 1. mars slått sammen til ett og utkommer under navnet «Barnerøsten». — Bestill bladet på nærmeste postkontor eller i ekspedisjonen, boks 32, Sarpsborg. Kun kr. 1,50 for et helt år. Søndagskoier som tar minst 15 eksp. under en adresse, gis god rabatt! Nye enkeltabbonenter får julehefte for 1932 gratis.

Barnerøsten er landets billigste barneblad!

for far ikke vill! Gud lar sig ikke spotte!

Evangelist Simon Olsen, f. t. Ski.

En lunken ånd.

I en svensk tidsskrift var oppsummert 10 måter hvorpå man kunde «döda» sin forsamling.

Vi må med hånden på hjertet erkjenne, skriver bladet, at den slags medlemmer heller ikke er ukjent hos oss, hvorfor vi tillater oss å oversette bladets 10 punkter.

1. Gå aldri til din forsamlings møter eller sammenkomster.
2. Om du går, så sørg for at du kommer forsent.
3. Gå endelig ikke når det er dårlig vær.
4. Glem ikke å klåndre alt som gjøres eller behandles innen forsamlingen, og glem fremfor alt ikke å klåndre de ledende eller de arbeidende instanser.
5. Påta dig intet oppdrag, for det er meget lettere å sitte uansvarlig i bakgrunnen og kritisere dem som påtar sig tillitshverv.
6. Er du medlem av styret, så behøver du jo ikke å gå på styremøter for du stoler på at de andre gjør arbeidet.
7. Om noen ønsker å høre din mening i et spørsmål, så si at du intet har å si til saken. Men glem ikke å kritisere en beslutning etterpå, og fremhold med viktig mine og stor pondus hvorledes man egentlig burde handlet.
8. Utrett ikke mere enn det som absolutt ikke er til å komme ifra, og når så de andre tvinges til å utføre alt arbeide, så beklag dig over klikkveldet.
9. Yd aldri noe uten grin, og sett ikke for du er blitt oppfordret flere ganger.
10. Gjør aldri forsøk på å vinne andre for det kan de «andre» gjøre.

— Når Gud beskytter oss, blir spindellev til en mur. Men når han slipper oss, er mure som spindellev. Paulinius.

— Kjærligheten vil skjule feil hos andre, og søker å gjøre dem små og ubetydelige, men ukjærligheten setter forstørrelsesglass på dem og spreder dem ut for alle og enhver.

EN MODIG MANN

er den som gjør hva han ser er rett. En teg stakkas er den som bønder mot sin samvittighet, foru det benager mennesker.

La oss huske dette i vårt forhold til Gud! La hans Ånd la tak i oss; da er vi ikke reager slaver av frykten; men Guds strømmene, tørte av nam, seervannene.

E. M.

«Misjons-Rosten»s kommisjonærer

- Göteborg, Sverige: J. O. Ström.
Åskem: Henry Dahl.
Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.
Arendal: K. Iversen.
Aspedammen: Johan Nordgard.
Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.
Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen.
Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Trosvik.
Halden: Elias Olsen, Elverhoi, Berg.
Haugesund: Bolette Alfsen, Øvregt. 114.
Hobøl: Hanna Rygge, Nygard.
Jevnaker: Arne J. Brorson.
Kistrand, Forsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
Mosterhamn: Chr. Storksen jr.
Mjøndalen: Arnt Gundersen.
Moss: Josef Olsen, Helgerodgt. 10.
Nernesnes: Joh. O. Johnsen, Slemmestad.
Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.
Rygge: Olav Gundersen, Huseby.
Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
Saltnes, Råde: Harald Skovly.
Svelvik: Ragnvald Volden.
Ski: Josef Dammen.
Sætre, Hurum: Sigrd Abrehamssen.
Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
Tofte, Hurum: M. Roås.
Volda, Sunnmør: M. Stove.
V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.
Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående. Derved spares porto.

Kritikk

Uberettiget og berettiget kritikk til hindring eller fremme i vårt arbeide

Få ord mellom oss mennesker er blitt mere misbrukt og mistydet enn ordet kritikk, til uberegnelig skade og stagnasjon på snart sagt alle livets områder — kanskje ikke minst på det kristelige og kirkelige felt.

Ja, vi våger å uttale: En hel del av det som dekker sig under navnet kritikk idag også iblandt oss, innen alle samfund, blandt både predikanter og blandt medlemmer, er en tilsmikelse, et misbruk av ordet.

Og hvad blir følgen av dette misbruk? Forbannelse — istedetfor velsignelse. Motløshet — istedetfor frimodighet. Tilbakegang — istedetfor fremgang. Nederlag — istedetfor seier. Døden — istedet for som det burde være: liv, og overflod av liv, — som kirkens store overhode er kommet for å gi — og så gjerne vil gi oss også idag.

En hel del av det som smykker sig med navnet kritikk, er ond sinnethet snakk — ja, likefrem bakvaskelse og sladder.

Jeg leste for ca. 30 år siden en artikkel som hadde til overskrift: «Musetenner». Jeg vil gjengi den i sin helhet. Den passer godt inn på forholdene også idag.

Den led slik:

«Har Richard Nordraak skrevet melodien til Norges nasjonalsang: «Ja, vi elsker», er et spørsmål som våre dagblader for tiden diskuterer. Hittil har nemlig ingen visst annet enn at den vakre melodi var sunget ut av Nordraaks hjertedyp. Men nu har plutselig en av våre stuelærde funnet ut at den er ikke helt av Nordraak.

«Den er», sier han, «bygd på en av Johs. Haydens komposisjoner.»

Alle som har rett til å ha et ord med i saken, er imidlertid enige om at dette er feil. Melodien er av Nordraak. Vel. Det har jo ikke så svært meget å si. Men da vi leste dette, kom vi uvilkårlig til å tenke på musetenner.

De ser så inderlig hvite og pene ut, og er så små og søte. Men vi vet også at de er skarpe og flittige, og kan vanskelig la noe være ifred. Og har disse musetenner vært borte i noe, hvor godt det enn er, mister vi appetitten på det. Vi blir lei det. Det kjennes alltid som tap. Men nu er det dessverre så at samfundet — det menneskelige samfund er full av disse hvite, små tenner.

Melodien til vår nasjonalsang er av Nordraak. Vi vet det. Men nu har allikevel musetennene vært i den. Så når vi heretter synger sangen, vil det merkes.

Og slik er det så ofte i verden. Hvis f. eks. en predikant holder en god preken, er straks musetennene ute. — «Den er visst lånt» — hvisker en eller annen borti krokene, hvor der er tilstrekkelig skummelt. Hvis en mann skriver en bok som slår an, sier atter musetennene ute. — «Den boken har ikke han lavet, det kan jeg vedde på.» Men hvor kan han har det fra? Hvis en annen har held med sig i en eller annen retning, — a k k, — så er det

at vi skal få dess tyngre dom. Vi snubler allesammen i mange ting. Den som ikke snubler i sin tale, har en fullkommen mann, istand til også å holde hele legemet i tomme.

Tungen er et lite lem, og taler dog store ord. Se en liten ild, hvor stor en skog setter ikke den ibrand.

Også tungen er en ild — som en verden av urettferdighet står tungen blandt våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livens hjul i brand — og settes selv i brand av helvede. Med den velvisner vi Herren og Faderen, og med den forbaner vi menneskene, som er skapt i Guds bilde. Av samme munn utgår velsignelse og forbannelse. — Mine brødre, det må ikke være så.»

Jak. 3, 1—10.

Idealet hvad tungen angår, som vi bør strebe og mot, er uttalt i dette apostoliske ønske:

«Ingen råttens snakk gå ut av eders munn, men sådan tale som er god til nødvendig oppbyggelse, så den kan være til gagn for dem som hører derpå.» Ef. 4, 29.

«Om gæves viselig med dem som er utenfor... Eders tale være yndig og krydret med salt, så I vet hvordan I bør svare hver.» Kol. 4, 5—6.

Ikke sant. Skal vi kunde noen sinne svare til dette ideal, da må vi si med salmisten:

«Jeg vil bevare mine veier, så jeg ikke syndrer med min tunge. Jeg vil bevare min munn med en munnkurv, så lenge den ugudelige emnu er for mine øine.» Salm. 39, 1.

Og vi bør inderlig be om han: «Sett, Herre, vakt for min munn, vøkt mine lebers der.» Salm. 190, 3.

Da vi leste denne artikkel i et gammel religiøst blad, så tenkte vi at den må leses om igjen, — så de opriktige sjelene kan få se den, og bli oplyst av den, og ta sig i vare for disse fryktelige musetenner — som er så oplyst av i denne tid, som hindrer Andens verk i forsamlingen — og stanser vekselen og hindrer velsignelsen og åndelig vekst og skiller Guds folk fra hverandre.

Dette er frukten av de fine hvite — små musetenner. — Vøkt dig for dem!

Korrespondent.

Guds ord

er ganske meget utbredt i verden i våre dager, men dog lever man dessverre ikke etter det. Endog den store mengde som kaller sig troende har svært liten personlig kjennskap til Herrens ord ved bibellesning og selvstendig studium. Men her er nettop den alvorlige fare. Det er ved personlig lesning og studium av Bibelen man finner sannheten. Og det er kun ved bønn og Herrens ord man kan leve et åndelig liv og bli bevaret fra å bli forført. Du vet vel at satan har mange tjenere: fåreklær? Og derved bedrar han den store mengde kristne. Derfor gjelder det om å kjenne Herrens ord for oss selv om det skal gå godt.

— Endog de minste tildragelser i vårt daglige liv ordnes i den allerhøiestes kabinett.

PA EN MISJONSSTASJON I SYD-AFFRIKA

Satt en misjonær en dag og talte med skolebarna sine. Mange av barna var glad i Jesus, og misjonæren hadde stor glede av dem. Han fortalte dem at der ennu er mange hedninger omkring i verden. I Amerika og Europa danser de misjonsforeninger så de kan sende misjonærer ut til de stakkars hedninger.

Da spurte barna: «Kan ikke vi også gjøre noe for hedningene?»

«Det kan dere visst når dere bare har en god vilje. Dere får tenke på det et par dager,» sa misjonæren.

En dag kom de så glade til misjonæren og sa at nu visste de hvad de vilde gjøre. De vilde danne en misjonsforening for hedningemisjon. Dette syntes misjonæren var glid.

«Men hvordan har dere tenkt å få det til?» spurte han.

De største svarte: «Vi vil forsøke å samle inn så mange penger vi kan få — uten å tigge. De sterkeste vil gå i skogen og flette bark og bære til garver. Han har lovt oss en halv mark for hvert fang fullt.»

En annen sa: «Vi andre vil samle gummil og kvae og selge for fire mark pundet.»

De minste ropte: «Og vi vil samle aske og selge til såpekokeren.»

En av småpikene sa: «Vi skal få oss

hens og selge egg og kyllinger.»

Nu gjaldt det å holde alt det de had. De lovet — og ikke slurve med skolearbeidet. Men de greide det. — Et år etter hadde barneforeningen Åramote. Misjonæren var til stede. Hver av barna kom da med penger de hadde tjent. Da det blev talt op, var det omkring 150 mark.

HVAD HAR DU I DINE SKUFFER?

For ikke lenge siden døde en liten pike i en kristelig familie. Hun var kun 10 år gammel. Omtrent et år før sin død fikk hun et lite skrivebord i forering. Etter hennes død åpnet moren skrivebordet og fant følgende stykke papir:

«I det øeblik jeg våkner om morgenen, vil jeg tenke på Gud.

Jeg vil alltid adlyde far og mor.

Jeg vil søke å lære mine lekser godt.

Jeg vil forsøke å være vennlig og ikke uskikkelig.

Jeg vil opføre mig som et Guds barn.»

Hvilken trøst det var for de sorgende foreldre å finne en slik skrivelise i den lille skuff!

Men det finnes også mange skjulte ting i barns skuffer og gjemmer som ikke vilde være til trøst for foreldrene om de opdaget dem. Hvad har du i dine gjemmer?

Misjonnen i Afrika og Mansjuria

Forts. fra 1. side.

best å følge Andens ledning om vi enn ikke så he't forstår. Vi fikk et stort godt telt fra Shang hai og begynte våre spesielle møter i en by 60 li nord av Dairen, Syd Manchuria. En mengde mennesker samle sig til disse teltmøter og ordet hadde underbar inngang i hjertene. Vår annen teltkampagne var i byen Dairen, og her som på den forrige plass var vi de første frie venner som holdt møter der. Det var en glede å få anledning til å preke jul-, påske- og pinseevangeliet og en mengde mennesker fikk høre disse sannheter for første gang i storbyen Dairen. Fra Dairen flyttet vi teltet her til Mukden og fikk holde på til vi fikk en snestorm den 15 november. Teltmøtene her i Mukden var meget godt besøkt og folket kunde sitte stille og høre på 8—9 talere som en efter en frembar budskapet om frelse i Jesus. Den del av byen hvor vi holdt møtene syntes å være uberrørt av evangeliet og den største del av folket hørte således budskapet om frelsen i Jesus for første gang. Det er vår store opgave som misjonærer å spre evangeliet iblandt dem som før ikke har hørt, og for å kunne nå massene kjenner vi ikke til noen bedre måte enn ved teltmøter. Så snart som vinteren er over vil vi starte med teltmøter igjen og vi tror Herren skal bane vei for oss og gi oss en herlig innhøstning av dyrebare sjeler igjennem dette år. Vær med oss i bønn for dette.

Herren har også velsignet oss i våre almindelige møter og noen har oplevet den herlige velsignelse å bli døpt i den Hellig Ånd. Det er jo meget vanskelig å holde folket sammen i dette land, da de er meget omflakkende, særskilt i

disse urolige tider. Det var dog en stor glede juledag å se nesten alle våre venner som er bosattene her i byen, komme ut til møtet. Vi holdt ikke noen matfester for kineserne, da vi føler de har en stor svakhet når det spores om mat og drikk, og vi ønsker ikke å bygge arbeidet på et sådant grunnlag. Det eneste måltid vi spiser i Guds hus eller misjonskøkalet er Herrens måltid — nadverden — og de som er åndelige gleder sig til hver gang de således kan forkynne Herrens det inntil han kommer. Vi hadde omkring 100 venner med oss på juledag og Gud gav oss herlige møter. Begge søndagskolebarna hadde over hundre brenn hvor som lære om Jesus og hans frelse. Det er jo en stor glede for dem som nå hånd om søndagskolearbeidet, og oss alle, å høre barna lese utens alle minneversene for hele året. Det er isannhet dyrebare sæd som nedlegges i disse unges hjertes og vår bønn er at kunnskaper og Gud må lede dem til frelse.

Til slutt vil vi takke eder alle for eders bønner og hjeip igjer i nem det gangne år med ønske om at I fremdeles vil bære oss og arbeidet her påønnens arme. Gud velsigne eder alle i Jesu navn.

Eders for hedningernes frelse
Martin Kvamme.

— Jeg vilde ikke bestemme meg skjebne på jorden om jeg kunde få lov til det, men overlater alt til Gud; for med all min klokskap vilde jeg sikkert velge det som alltid velger hvad der er best for mig.

Spurgeon.

— En god samvittighet er et bløt hodepute i dødens stund. Den onde samvittighet er et klager, dommer og boddel i et person.

Th. Hippel.

«Glommen»s Trykkeri

Mi

IN
Banglor
Elskede bro
Herren, Nåde og
«Den sor
ærer mig d
like vel, h
Guds frelse
Priser H
hans misk
delig.» Salm
I sannhet vi h
Herren for, me
evige liv, som vi
sus. Når vi sa
prøvelser med G
skal åpenbares i
med sangeren ist
vets strid er ku
hjemme i h.mie
når engang hver
nen og Gud skal
re av våre øine.

Atter har et
med dyrebare
Herren hjelpe d
at trofast benyt
han skjenker e
ham i våre liv så
Julen begynte
hadde en liten t
små skolebarn e
Først sang de
beretninger og v
derefter holdt v
dem og bønn o
de hver sin pak
sotsaker. Så tok
tigeste av dem f
ter. Juleaften h
tilstclning i h
var stor hos de
sine gaver. Ju
velsignet stund
Jesus som ga
herlighet og k
jord i mennesk
Tidlig annen
bud om at en
ung engelsk p
de flyttet hoi
25. Hun hadde
og enden kom
hadde bare væ
ned. Hun blev
kl. 8 juledags
12. Det var no
nes ektefelle, d
seier og priste
Både småkopp
herjer nu he
har en frykte
India. De anse
ha småkopper
andre og om
hvit person så
re hos småko
så langt at d
småkoppepati
en jordkrukke
en som offer
så de passere
den og bli st
dypt ned sata
me sjele. Kan
der, så kan d
Jeg går i